

Karácsonyi gondolatok

KARÁCSONYI KARÁCSONY

Augusztus 20-án láttam először. Ebben az évben. Új csokimikulást. Igaz, hogy még Húsvét tájkán is árultak itt-ott készleten maradt példányokat, akciósan. Alkotmányunk ünnepe óta itt is, ott is mosolyognak kirakatokból, áruházi standokról, vásárlóutcai pillérekről, pályaudvari peronok mellől.

Így igazi a karácsony. Ha szeptemberben már van csokiangyal a piaci fárácson. Hónapokkal az ünnepi este előtt tele a szemünk, fülünk, szánk, hasunk, zsebünk, udvarunk, táskánk, garázsunk és lámpánk karácsonnyal. Dugig. A járda és a villamos, autópálya és benzinkút, kollégium és Nagykörút, minden megtelik karácsonnyal. Árusokkal és akciókkal, leárazásokkal és felárakkal, cipős dobozokkal és csipős kéregető-adományozgató beszélősokkal, jó- és rossztékonykodókkal. Nem tudod? „Mindjártittakarácsony!!!” Most vagy soha... Ez az egész felhajtás annyira ostoba játék... Vegyél, igyál, egyél, legyél jó fogyasztó. Mint a tömött liba. Ha akarod, ha nem. Megeszed, ha belehalsz, akkor is. Vagy ha a karácsony beléd hal, akkor is. Beléd lesz tömve ez a szép, hosszú, zsíros, mákos, diós, zselés, parfümös, csillagszórós keresztyén buli. Mert ez a gyönyörűen becsomagolt népnünnepély kell neked. Megérdemled. Add meg magad a reklámnak, mert megadhatod magadnak.

Folyik a karácsony. Teljes terjedelmével, sodrásával és áradásával folyik. Nem csörgedezik, nem csordogál, be a szivünkbe, szépen, lassan, élvezhetően minden cseppje és pillanata, nem. Mint egy karácsonycunami, rémisztően és feltartóztathatatlanul eláraszt és elsodor minden nyugalmat, békét.

Mindent, ami arról szól, hogy az a Valaki, aki beleszületett az emberi történelembe, egyszer, valahol, később felnőtt, és megölték. Milyen furcsa lenne egy nagypénteki karácsony! Tele lennének az áruházak, az utcasarkok, a szupermarketek és a sportsarnokok sok-sok kereszttel. Biztosan abból is hatalmas üzlet kerekedne. Natúr kereszt, lakkozott kereszt, fāragott kereszt, zsebkereszt, mobilkereszt, vaskereszt, óriáskereszt, mikrokereszt...

No, jó, ez születésnap, és nem temetés. Mindennek ideje van. Ideje van a sírásnak, és ideje a nevetésnek. Ideje a veszteségnek, és ideje a nyereségnek. Ideje az ajándékozásnak, és ideje a kifosztásnak. Most az ajándékozás a trendi. Sikeres elhalmozás-felhalmozás idő. A profi csomagolás és csomagküldés ideje. A kiábrándult egymásba utálás ideje. A hősies melléfogás ideje. Hogy már megint elmúlik az ünnep, és mégsem történt olyasmi, amire Valamiként lehetne majd emlékezni.

Valami karácsonyi karácsony. Úgy is, ha nem fehér, hanem barna. Úgy is, ha nem cicoma és pompa, csupán egyszerű, csupaszon természetes forma. Úgy is, ha nem kilóra, centire és lájkra mért, hanem tudatmódosító nélkül is emelkedett és tuti, kéznyújtásnyira őszinte és nem manipuláló, csöndesen hallgató és elismerő. Olyan hétköznapian egyszerű, és attól lenyűgöző.

Olyan, mint a puritán Jézus. Csak egy baba az állatoknak készített jászolban. S habár a menny fénypompával hirdeti érkezését, kissé izzadt pásztorok is meghívót kapnak a születésnap partira. Fodrász és smink nélkül, pedikűr, manikűr nélkül, szőrösen és bűdösen, stylist és koztümös nélkül léphetnek az istállóba, ahol a Világmindenség Ura tartózkodik. Egy igazi találkozás Valakivel, aki előtt se több, se kevesebb nem lehetsz, mint aki valójában vagy. Amikor életre szóló élmény lesz az a néhány pillanat, amit Vele töltesz. Az Ő jelenlétében és ragyogásában. Nincs semmi díszlet, reflektor, semmi extra dizájn. Van Ő, és vagy Te. Vele vagy, együtt vele. Csak vele. Ennyi.

Talán ilyen az igazi, karácsonyi Karácsony.

Miskolc, 2017

Tisza Attila

ADVENT – VÁRAKOZÁS

Életünk egyik leghétköznapibb része. Várunk a buszra, az orvosra, egy találkozásra baráttal, családtaggal, a főnökre, hogy behívjon egy beszélgetésre, a boltban a pénztárnál. De hogyan szoktunk várakozni, és hogyan várjuk vissza az Úr Jézust? Azt gondolom, ez meghatározó tényezője jellemünknek.

Óvodás korú gyermekeket teszteltek, ki tud várni egy cél érdekében. Minden gyermeknek felajánlottak egy csokit, amit ha akar, azonnal megehet. De ha tud várni egy órát úgy, hogy nem eszi meg, kap még egyet. Nyilván egyik részük megette rögtön, mások tudtak várni. De ezeknek a gyerekeknek figyelték tovább is életük folytatását. Azok futottak be tartalmas életpályát, akik már óvodásként tudtak várni. Alapvetően meghatározta jellemüket és döntéseiket a későbbiekben is, hogy megtanultak-e várni vagy sem. Ez az önmegtartóztatás egyik válfaja. Az olyan ember, aki nem tud várni, az rögtön szeretne megkapni mindent. Nem akarja, de lehet, hogy egy idő után nem is tudja megzabolázni kívánságait. Mindent rögtön és azonnal megkaparintani és élvezni.

Sajnos vannak olyanok is, akik semmit nem várnak se ettől se a túlvilági élettől. Csak vonszolják életüket értelmetlenül és céltalanul hit és meggyőződés nélkül.

Hogy mennyire lényeges, hogy tudunk-e várni, hogy hozzak néhány bibliai példát.

Ábrahám, ha tudott volna várni, nem születik meg Izmael, és nincs az a sok fájdalom és háborúskodás arabok és zsidók között.

Saul, ha tudott volna várni, nem veti el Isten, és nem megszállott gyilkos indulatokkal telten csúful fejezte volna be életét.

De milyen jó, hogy Dávid ki tudta várni, hogy Istenünk trónra segítse királygyilkosság nélkül.

József is hittel várta, hogy az az Isten, aki megígérte, hogy nagyvá teszi, be is teljesíti. Nem adta fel. Nem megütközve, megbotránkozva gondolt Urára, hogy miért hagyta őt cserben egyedül.

És milyen jó, hogy minket is hittel ajándékoz meg az Úr Jézus, hogy ne lankadjunk meg a várakozásban, mint „akik látják a láthatatlant”, és mint akiknek „nincs itt maradandó városuk”, vándorok és jövevények.

Érdekes kapcsolat van a hit, a várakozás, a kitartás és az önmegtartóztatás között. Mennyire meghatározza a Te jellemedet is!! Elgondolkoztál már rajta?

MolnárIstván

Pappy és a csengettyű

Pappy kedves öregember volt, akire nagyon jó volt ránézni. Mindig gondosan megfésült haja nem is lehetett volna fehérebb. Szépen tudott füttyülni, s minden nap boldogan füttyörészve tisztogatta, törölgette a zálogboltját. Az ügyfelei többnyire visszajöttek zálogba adott holmijukért, és Pappy alig keresett az üzleten. Nem bánta, számára a bolt inkább kellemes időöltés volt, mint megélhetési forrás.

Egyik nap, miközben újonnan összerakott lámpását fényesítgette, megszólalt a bejárat fölötti csengettyű. Ez a különösen szép hangú csengő évszázadok óta a családjáé volt. Nagyon a szívéhez nőtt, és szívesen osztotta meg csilingelését bárkivel, aki belépett a boltjába.

Először észre sem vette a vendéget. A kislány selymes fényű hajjal borított fejéből alig érte el a pult szélét.

- Miben segíthetek, kis hölgyem? – szólalt meg Pappy kedvesen.

- Jó napot, uram. - A kislány szinte suttogva beszélt. - Szeretnék venni egy ajándékot - mondta félénken.

- Lássuk csak, - szólott Pappy, - kinek lesz az ajándék?

- Nagypámnak. De nem tudom, mit vehetnék.

Pappy megpróbált ötleteket adni.

- Ezt a zsebórát? Jó állapotban van, én magam állítottam be, büszkélkedett.

A kislány nem felelt. Odament az ajtóhoz, és megfogta. Óvatosan mozdított rajta, hogy megszólaljon a csengettyű. Pappy arcán szomorúság suhant át, ahogy meglátta a kislány felragyogó mosolyát.

- Ez éppen jó lesz, - repesett a gyermek. - Anya mondta, hogy nagypapa szereti a zenét.

Pappy elkomorodott. Nem akarta megbántani a kislányt, igyekezett a

legkedvesebb hangján mondani:

- Sajnálom, kisasszonykám. A csengettyű nem eladó.

Igyekezetében, hogy megértesse magát, Pappy elmesélte a kislánynak a csengettyű történetét, azt, hogy milyen régóta van már a család birtokában, s hogy ezért nem válhat meg tőle.

A kislány felnézett rá, s egy nagy könnycseppel a szemében ennyit mondott:

- Azt hiszem, értem. Mindenesetre köszönöm.

Hirtelen Pappynak az a gondolata támadt, hogy a család többi tagja már mind itt hagyta a földi létet. Egy tőle eltávolodott lánya él még messze valahol, akit már több mint tíz éve nem látott. Miért is ne? Miért ne adja oda a csengettyűt valakinek, aki örömet akar szerezni vele.

- Várjon csak kis hölgyem, - szólalt meg épp, mikor a kislány ki akart lépni az ajtón, s megszólalt a csengettyű. - Mégiscsak eladom a csengőt.

A kicsi lány tapsolni kezdett.

- Ó, nagyon köszönöm, uram. Nagyapa olyan boldog lesz!

Este, mialatt készült bezárni a boltot, Pappy a csengettyűre gondolt. Azt már eldöntötte, hogy nem tesz fel újat az ajtóra. Pappynak úgy rémlett, hogy hallja a csengettyűt. Odafordult az ajtóhoz, és lám, ott állt a kislány.

Boldogan rázta a csengőt, és kedves mosoly ült az arcán. Pappy nem értette a dolgot, odalépett hozzá.

- Mi történt kis hölgyem? Meggondolta magát?

- Nem, - mosolygott a kislány. - Anya azt mondta, hogy öné az ajándék.

Mielőtt Pappy megszólalhatott volna, a kislány félreállt az útból, és belépett a boltba az édesanyja. Könnyes szemmel mondta:

- Szia, apa.

Biztosan többünkkel előfordult már, hogy valami földi dologhoz nagyon ragaszkodtunk. De ha Istenre figyelünk és engedelmessé válunk Neki, rájövünk, hogy ha azt a bizonyos dolgot elengedjük, átadjuk Neki, akkor Ő nemcsak vissza tudja azt adni, hanem azzal együtt még sokkal nagyobb dolgot is ad hozzá!

Isten is sokszor csenget a szívünk ajtaján és figyelmeztet minket valamilyen feladat megtételére. Ha meghalljuk ezt a hangot, s ha megteesszük, amit tőlünk kér és átadjuk Neki azt, amire Ő indít minket, nagyobb dolgot kapunk vissza Tőle és Általa.

Mert „Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Róma 8,32)

Nagy Krisztina

Áldott Karácsonyi Ünnepeket kívánunk!

Szerkesztette: Nagy Krisztina

Belvárosi Baptista Gyülekezet Miskolc, Soltész N.K. u. 46/A.